

oszczędności z punktu widzenia gospodarki narodowej byłyby mniejsze niż koszty wprowadzenia i utrzymywania kolejnego obszaru działalności. Abstrahując już od nakładu administracyjnego, to w tym przypadku sprawiedliwy podział wydaje się jeszcze trudniejszy niż w systemie handlu pozwoleniami na emisje (pytanie 15);

2.21 **domaga się** dalszych inwestycji w rozbudowę publicznego lokalnego transportu osobowego i infrastruktury kolejowej. Tylko wobec rozsądnej alternatywy dla transportu indywidualnego (samochodem) można na dłuższą metę oczekiwać ograniczenia transportu samochodowego; w tym kontekście **z zadowoleniem przyjmuje** zawarte w propozycji rozporządzenia Komisji, dotyczącego usług publicznych w zakresie transportu pasażerskiego kolejowego i drogowego, odwołanie się do samostanowienia gmin i regionów, jeśli chodzi o zaspokajanie tych potrzeb bytowych. W ten sposób uznano rolę, jaką pełnią władze lokalne i regionalne w zapewnianiu publicznego lokalnego transportu osób.

2.22 **apeluje** do Komisji, aby nałożyła też określone zobowiązania na przemysł i poprzez różne środki doprowadziła do obniżenia cen energooszczędnego sprzętu dla klienta końcowego i do tańszych technologii energii odnawialnych; **podziela opinię** Parlamentu Europejskiego, że wprowadzenie obniżenia kosztów w zakresie pojedynczych technologii, które osiągnięto w ostatnich latach, robi duże wrażenie, ale mimo to konieczne będą dodatkowe cięcia kosztów, aby działania na rzecz efektywności energetycznej stały się atrakcyjne dla szerszych kręgów społeczeństwa;

2.23 **uważa, że** w związku ze stosunkowo wysokimi standardami ekologicznymi w Europie **obowiązkiem UE jest** wynegocjowanie w ramach Światowej Organizacji Handlu korzyści w zakresie cła i nie tylko dla produktów energooszczędnych.

Bruksela, 16 lutego 2006 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Michel DELEBARRE

Opinia Komitetu Regionów w sprawie komunikatu Komisji do Rady w sprawie polityk europejskich dotyczących młodzieży: Wychodzenie naprzeciw obawom młodych ludzi w Europie — wprowadzanie w życie Europejskiego Paktu na rzecz Młodzieży i wspieranie aktywnego obywatelstwa

(2006/C 192/04)

KOMITET REGIONÓW,

uwzględniając komunikat Komisji do Rady w sprawie polityk europejskich dotyczących młodzieży: Wychodzenie naprzeciw obawom młodych ludzi w Europie — wprowadzanie w życie Europejskiego Paktu na rzecz Młodzieży i wspieranie aktywnego obywatelstwa (COM(2005) 206 wersja ostateczna),

uwzględniając decyzję Komisji Europejskiej z dnia 30 maja 2005 r. o zasięgnięciu opinii Komitetu w tej sprawie, zgodnie z art. 265 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,

uwzględniając decyzję swojego Przewodniczącego z dnia 25 lipca 2005 r. o powierzeniu Komisji ds. Kultury i Edukacji opracowania opinii w tej sprawie,

uwzględniając Europejski Pakt na rzecz Młodzieży (konkluzje Prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej w Brukseli, 22-23 marca 2005 r., 7619/05 załącznik 1),

uwzględniając swoją opinię w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej program „Młodzież w działaniu” na okres 2007–2013 ⁽¹⁾ (CdR 270/2004 fin) ⁽²⁾,

uwzględniając swoją opinię w sprawie komunikatu Komisji w sprawie działań w konsekwencji Białej Księgi pt. „Nowe impulsy dla młodzieży europejskiej”. Propozycja wspólnych celów w zakresie ochotniczej

⁽¹⁾ COM(2004) 471 końcowy.

⁽²⁾ Dz.U. C 71 z 22.3.2005, s. 34.

działalności młodzieży oraz Propozycja wspólnych celów w zakresie lepszego zrozumienia młodzieży i większej wiedzy o niej ⁽³⁾ (CdR 192/2004 fin) ⁽⁴⁾,

uwzględniając swoją opinię w sprawie komunikatu Komisji w sprawie działań w konsekwencji Białej Księgi pt. „Nowe impulsy dla młodzieży europejskiej — propozycja wspólnych celów w zakresie uczestnictwa i informowania młodzieży”, w odpowiedzi na uchwałę Rady z dnia 27 czerwca 2002 r. dotyczącą ram współpracy europejskiej w dziedzinie młodzieży ⁽⁵⁾ (CdR 309/2003 fin) ⁽⁶⁾,

uwzględniając swoją opinię w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustalającej jednolite ramy dla zapewnienia przejrzystości posiadanych kwalifikacji i kompetencji ⁽⁷⁾ (CdR 307/2003 fin) ⁽⁸⁾,

uwzględniając projekt opinii (CdR 253/2005 rev.2) przyjęty dnia 7 grudnia 2005 r. przez Komisję ds. Kultury i Edukacji, sprawozdawca: Roberto PELLA, członek Rady Miejskiej Cossato (IT/EPP),

przyjął na 63. sesji plenarnej w dniach 15-16 lutego 2006 r. (posiedzenie z dnia 16 lutego) następującą opinię:

1. Wstęp

Komitet Regionów

1.1 **przyjmuje do wiadomości** komunikat Komisji w sprawie polityk europejskich dotyczących młodzieży wprowadzający w życie Europejski Pakt na rzecz Młodzieży oraz przyjmuje z zadowoleniem kompleksowe i przekrojowe podejście do problematyki dotyczącej młodzieży, która powiązana jest z wieloma różnymi dziedzinami działań UE;

1.2 **z zadowoleniem przyjmuje** fakt, że komunikat przesłany jest ideą ciągłości w odniesieniu do białej księgi Komisji nt. nowych impulsów dla młodzieży europejskiej, rezolucji Rady z 27 czerwca 2002 r. oraz uchwalonego przez Komisję 12 kwietnia 2005 r. pakietu zintegrowanych wytycznych dla wzrostu i zatrudnienia;

1.3 **przyjmuje z zadowoleniem** i wspiera wolę rozbudowywania we wszystkich obszarach działania środków wspierających młodzież, ponieważ to właśnie ona stanowi niezbędną inwestycję w przyszłość Europy;

1.4 **wskazuje** na fakt, że wszyscy decydenci, zarówno na szczeblu wspólnotowym, jak i krajowym, regionalnym i lokalnym, powinni aktywnie wspierać rzeczywiste wykorzystanie zaangażowania obywatelskiego młodych ludzi w różnych kontekstach politycznych w społeczeństwie europejskim. Istotne jest w tym wypadku podjęcie środków, mających na celu poprawę jakości życia, pracy, jak również sytuacji społecznej i rodzinnej tak, aby stworzyć warunki dla obywatelskiego zaangażowania młodzieży. Uczestnictwo młodzieży jest podstawowym warunkiem wstępnym dla integracji i legitymizacji instytucji UE w oczach obywateli europejskich;

1.5 **podkreśla**, że faktyczny udział młodzieży można zapewnić jedynie poprzez włączenie władz lokalnych i regionalnych, organizacji młodzieżowych oraz wszystkich partnerów społecznych posiadających kontakty z młodzieżą w działania planowane przez Unię Europejską. Sukces zarysowanych przez Komisję inicjatyw zależy w dużym stopniu od pomyślnego przeprowadzenia tego procesu konsultacji.

⁽³⁾ COM(2004) 336 wersja ostateczna i COM(2004) 337 wersja ostateczna.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 43 z 18.2.2005, s. 42.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 22 z 24.1.2001, s.7 i COM(2003) 184 wersja ostateczna.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 121 z 30.4.2004, s. 10.

⁽⁷⁾ COM(2003) 796 końcowy.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 121 z 30.4.2004, s. 10.

2. Zastosowanie otwartej metody koordynacji

2.1 Komitet **ma nadzieję**, że zastosowanie otwartej metody koordynacji uwzględni w stosowny sposób rolę władz lokalnych i regionalnych przy jednoczesnym poszanowaniu ich kompetencji.

2.2 Komitet **jest zdania**, że w zakresie środków polityki dotyczącej młodzieży otwarta metoda koordynacji musi dążyć do następujących celów: a) włączenie młodych ludzi w życie społeczności lokalnych, tak by mogli w lepszy sposób uczestniczyć w dotyczących ich politykach; b) lepsze uwzględnianie specyficznych potrzeb młodzieży w politykach wspólnotowych i środkach wprowadzanych na szczeblu krajowym. Cele te można osiągnąć wyłącznie pod warunkiem uwzględnienia zadań, kompetencji oraz wiedzy władz lokalnych i regionalnych — w szczególności w dziedzinach, których dotyczy przedstawiona w komunikacie strategia.

2.3 Komitet **zaleca** zatem, by państwa członkowskie zagwarantowały udział władz lokalnych i regionalnych w planowaniu, wdrażaniu i nadzorowaniu środków polityki dotyczącej młodzieży na szczeblu krajowym, a Rada — na szczeblu europejskim.

3. Działania w obszarze zatrudnienia i integracji społecznej

3.1 Komitet **przyjmuje z zadowoleniem** nastawienie Komisji na środki dotyczące zatrudnienia i integracji społecznej młodzieży, które w dużym stopniu zmniejszają ryzyko bezrobocia, niepewności zatrudnienia oraz otrzymywania niskiego wynagrodzenia. Za szczególnie istotną uznaje w tym kontekście pełną realizację strategii lizbońskiej, która przewiduje utworzenie większej ilości i lepszych miejsc pracy.

3.2 Komitet **wzywa** Komisję do zaproponowania ilościowych celów w zakresie walki z bezrobociem wśród młodzieży (obecnie sięgającym 18 % na poziomie UE).

Odpowiedzialność za wdrożenie środków w tym obszarze ponoszą państwa członkowskie. W związku z tym to organy administracji lokalnej we wszystkich państwach członkowskich są tymi jednostkami politycznymi i administracyjnymi, do których należy przygotowanie, opracowanie i zarządzanie procesami integrowania środków polityki rynku pracy i polityki społecznej, środków na rzecz integracji społecznej, zwalczania dyskryminacji oraz walki z wykluczeniem społecznym.

3.3 Aby zwiększyć szanse młodych ludzi na zatrudnienie i ogólnie ich udział w życiu społeczeństwa, należy na nowo zdefiniować i przekształcić systemy ochrony socjalnej zgodnie z zasadą proaktywności. Wymaga to zasadniczej zmiany perspektywy w postrzeganiu problemów z dziedziny integracji społecznej/wykluczenia społecznego, jeżeli chce się uzyskać pełny obraz społecznych warunków młodzieży. Kwestii zatrudnienia nie można oderwać od złożonego zestawu „warunków integracji społecznej”, takich jak zdrowie, podstawowe wykształcenie, oraz otoczenie wspierające przejawianie inicjatywy.

3.4 Programy działań poszczególnych państw oraz UE jak również środki w ramach funduszy strukturalnych dążą, w ramach europejskich strategii zatrudnienia i środków wspierających konkurencję, do celów zwiększania zatrudnienia, równouprawnienia i spójności społecznej. Większa zdolność pracowników i przedsiębiorców do dostosowywania się do procesów przekształceń gospodarczych oraz większe zdolności pracowników do znalezienia zatrudnienia stanowią teren doświadczalny dla zintegrowanych polityk dotyczących młodzieży, które są realizowane, wdrażane i wzajemnie się uzupełniają przede wszystkim na szczeblu lokalnym.

3.5 Komitet **zachęca** Komisję do promowania, za obopólną zgodą, środków mających na celu rozwój wiedzy, kompetencji oraz wszelkich instrumentów operacyjnych dla rozbudowy i ulepszenia zdolności administracyjnych na szczeblu lokalnym i regionalnym. Powinny one dotyczyć przede wszystkim:

- wymiany danych, informacji, przykładów najlepszych praktyk (także za pośrednictwem stworzenia stałych międzynarodowych sieci, których działalność byłaby wiarygodna i efektywna);
- wspólnych i porównywalnych szkoleń dla kluczowych podmiotów polityki lokalnej i regionalnej dotyczącej młodzieży.

3.6 Środki mające na celu zwiększenie wydajności administracji lokalnej i regionalnej dotyczą przede wszystkim następujących obszarów:

- systemów dopasowywania podaży do popytu;
- sposobów włączenia w rynek pracy;
- środków w zakresie zatrudnienia i integracji społecznej;
- kampanii informacyjnych i komunikacyjnych dotyczących zagadnień organizacji rynku pracy oraz ewolucji zawodów;
- powiązań pomiędzy systemami kształcenia zawodowego i światem gospodarki/przedsiębiorstwami;
- środków gospodarczych wspierających integrację społeczną.

3.7 Sytuację młodzieży — przede wszystkim tej najbardziej zagrożonej — można poprawić poprzez strategię integracji społecznej, o ile na szczeblu Wspólnoty i państw członkowskich będzie miała miejsce skuteczna integracja poszczególnych obszarów polityki, gdzie za wdrażanie bezpośrednio odpowiedzialne są władze lokalne i regionalne. Dlatego też przy opracowywaniu każdej strategii integracji społecznej jak i programów „uczenia się od siebie nawzajem” w obszarze polityki zatrudnienia duże korzyści można by odnieść dzięki bezpośredniemu udziałowi różnych organów szczebla lokalnego i regionalnego.

3.8 Porozumienie i współpraca pomiędzy różnymi szczeblami instytucjonalnymi w tym kontekście mogłyby koncentrować się na trudnościach młodzieży w znalezieniu swojego miejsca na rynku pracy. Wyrażają się one nie tylko w liczbie bezrobotnych, ale także w odsetku młodzieży nieaktywnej — nie studiującej, nie pracującej ani nie poszukującej pracy. Z uwagi na fakt, że wielu młodych ludzi uchyla się od obowiązku szkolnego trwającego do 18 roku życia, jest to problem szczególnie poważny.

3.9 Komitet **wzywa** Komisję, by wspierała włączanie w krajowe programy reform odpowiednich środków dla zapewnienia właściwego finansowego i organizacyjnego wsparcia dla projektów w obszarze przedsiębiorczości młodzieży.

4. Kształcenie ogólne i zawodowe

4.1 Komitet **podkreśla**, że Europejski Pakt na rzecz Młodzieży nie powinien prowadzić ani do ujednoczenia zawartości programów nauczania i szkolenia na szczeblu wspólnotowym, ani do harmonizacji systemów kształcenia ogólnego i zawodowego, gdyż obszary te należą do wyłącznej kompetencji państw członkowskich, a w niektórych wypadkach — władz lokalnych i regionalnych. Według Traktatu, kompetencja Unii ograniczona jest do „rozwoju wymiaru europejskiego w edukacji” oraz „rozwoju wymiany informacji i doświadczeń w kwestiach wspólnych dla systemów kształcenia państw członkowskich”.

4.2 Komitet **ma nadzieję**, że zintensyfikowana zostanie wymiana informacji o najlepszych praktykach (oraz o wykorzystywanych środkach i stosowanych procedurach), które zostały wypracowane w poszczególnych państwach członkowskich dla zapewnienia aktywnego i skutecznego udziału władz lokalnych i regionalnych w procesach dostosowywania systemów i ram odniesienia dla kwalifikacji zawodowych.

4.3 W szczególności żadna inicjatywa w zakresie ustalania wspólnych europejskich ram odniesienia dla kwalifikacji zawodowych — także odnośnie nadzoru i oceny — nie może zostać przeprowadzona bez udziału władz lokalnych i regionalnych. Inicjatywy takie czerpią korzyści z powiązań i synergii związanych z systemami transferu punktów i rozwiązaniami zapewniania jakości, ze wspólnymi zasadami europejskimi dotyczącymi identyfikacji i zatwierdzania edukacji sformalizowanej i nieformalnej oraz z Europass (jednolitymi ramami europejskimi dla przejrzystości dyplomów, świadectw i kompetencji).

4.4 Podejście to powinno obowiązywać oczywiście także na etapie prób nad „paszportem młodzieżowym” Youthpass, którego rozpoczęcie Komisja planuje na rok 2006. W tym kontekście będą musiały zostać przewidziane odpowiednie środki proceduralne i gospodarcze.

4.5 Analogiczna procedura powinna zostać zastosowana w przypadku proponowanych przez Komisję działań, które z jednej strony mają zachęcić państwa członkowskie do zagwarantowania, w ramach modernizacji administracji pracy, większej przejrzystości i udostępnienia większej ilości informacji o możliwościach zatrudnienia i szkolenia zawodowego w celu wspierania mobilności, a z drugiej strony państwa członkowskie powinny znosić bariery dla mobilności. W tym kontekście

także przy ocenie i realizacji inicjatyw, takich jak Europejski Wolontariat, rozbudowa portali informacyjnych EURES (Europejski Portal Mobilności Zawodowej) i PLOTEUS (Portal o Możliwościach Kształcenia w Europie), można by, poprzez wysłuchanie opinii i propozycji organów władzy szczebla lokalnego, lepiej uwzględnić potrzeby młodzieży.

4.6 Konieczną koordynację krajowych systemów edukacyjnych w celu optymalnego zagwarantowania swobodnego przepływu osób i rozwoju systemów lokalnych można wspierać poprzez intensyfikację wymiany wiedzy i przykładów najlepszych praktyk. W szczególności, poprzez wspólnotowe wsparcie dla ponadnarodowego dialogu i ponadgranicznej współpracy, wspierane mogą być wysiłki poszczególnych państw członkowskich zmierzające do ustanowienia porównywalnych ram uznawania kształcenia nieformalnego i incydentalnego.

4.7 Dalszy rozwój uniwersytetów jako centrów wymiany wiedzy i centrów kultury młodzieży w Europie musi być wspierany poprzez bliską współpracę pomiędzy instytucjami wspólnotowymi a władzami lokalnymi i regionalnymi. Może to zostać osiągnięte, jeśli uniwersytety silniej zakorzenią się w lokalnym otoczeniu oraz jeśli szkoły wyższe dokładniej i systematycznie przyjmą zasady, metody i style partnerstwa.

5. Mobilność

5.1 Komitet Regionów **z zadowoleniem przyjmuje** fakt, iż dokument Komisji jest całkowicie zgodny ze wspólnotową polityką w zakresie swobodnego przepływu pracowników oraz mobilności studentów, nauczycieli oraz osób kształcących się, zwłaszcza młodych ludzi.

5.2 KR **daje** więc **wyraz** pełnego poparcia postawie Komisji dotyczącej mobilności młodzieży w Europie, zarówno w celach kształcenia, jak i w celach zawodowych.

5.3 W celu zwiększenia wiedzy o Europie i mechanizmach jej funkcjonowania, jak również w celu włączenia młodych ludzi w wydarzenia polityczne, Komitet **wzywa** europejskie instytucje do realizowania programu dla młodzieży, podobnego do programów Narodów Zjednoczonych, który zakłada udział uczniów szkół wyższych i uniwersytetów w prawdziwych symulacjach pracy europejskich instytucji (posiedzeniach plenarnych Parlamentu Europejskiego, posiedzeniach Rady itd.).

5.4 Mobilność młodzieży nie ogranicza już się tymczasem jedynie do mobilności w ramach UE, ale w coraz większym stopniu dotyczy także państw trzecich. Komitet **ma nadzieję**, że prowadzona będzie bliższa współpraca pomiędzy Komisją, państwami członkowskimi i władzami lokalnymi, także w celu promowania zaangażowania się młodych ludzi w wolontariat oraz międzynarodową solidarność. Priorytetowo powinna być traktowana mobilność ponad granicami. Populacja UE składa się z licznych mniejszości wywodzących się z obszarów bezpośredniego sąsiedztwa; należy więc wspierać ich mobilność i zacieśniać kontakty. W tym kontekście sieci organizacji pozarządowe z różnych państw członkowskich, działające w tym samym obszarze rozwoju, mogłyby stanowić pole doświadczalne dla działań wspierających podejmowanych w synergii pomiędzy szczeblem lokalnym, krajowym i wspólnotowym.

5.5 Komitet **wzywa** Komisję i państwa członkowskie do wspierania rozbudowy programów poszczególnych państw

członkowskich w dziedzinie nauki języków obcych, tak by młodzi pracownicy mogli brać udział w mobilności w ramach UE.

6. Godzenie życia zawodowego z życiem rodzinnym

6.1 KR **podkreśla** autonomię państw członkowskich w opracowywaniu polityk i metod służących ułatwianiu godzenia życia zawodowego z życiem rodzinnym.

6.2 Także w tym przypadku działania Komisji powinny mieć na celu wzmacnianie możliwości wymiany i integrowania zasobów informacji, wiedzy i doświadczenia władz lokalnych i regionalnych, i to nie tylko w wymienionych przez Komisję obszarach, ale także w dziedzinie wspierania i rozpowszechniania równości pomiędzy pokoleniami.

7. Udział i instrumenty zwiększania aktywnego obywatelstwa młodzieży

7.1 Zdaniem Komitetu w obszarze polityki dotyczącej młodzieży Komisja powinna wdrożyć zdecydowane i możliwie skuteczne środki dla dialogu i konsultowania z młodzieżą opracowywanych przez nią programów i inicjatyw, dzięki czemu można wypróbować innowacyjne metody.

7.2 Gminom — lub, w zależności od struktury terytorialnej każdego państwa członkowskiego, regionom — jako jednostkom najbliższym obywatelom oraz jako bezpośrednim partnerom kontaktowym dla młodzieży w odniesieniu do zagadnień udziału w życiu politycznym, społecznym i gospodarczym — musi zostać w tym procesie umożliwione kompleksowe i skuteczne wykonywanie swoich zadań. Procesowi konsultacji z administracją lokalną powinny towarzyszyć działania mające na celu:

- zintensyfikowanie wymiany doświadczeń pomiędzy decydentami i podmiotami polityki dotyczącej młodzieży na szczeblu lokalnych, także w celu ułatwienia wzajemnego zrozumienia;
- wspieranie budowy stabilnych sieci, wymiany i rozpowszechniania przykładów najlepszych praktyk, jak również wzajemnego wspierania się przy aktualizowaniu strategii, procedur i narzędzi wspierania uczestnictwa młodzieży. Dzięki dialogowi ponadnarodowemu możliwe jest wzmocnienie i ustabilizowanie doświadczeń oraz zmniejszenie ryzyka ich zbyt szybkiego puszczenia w niepamięć;
- tworzenie środków i instrumentów ułatwiających uczestnictwo i umożliwiających realizację inicjatyw młodzieży, co pozwoliłoby jej na zaangażowanie się we własne projekty i działania.

7.3 Komitet **uważa**, że państwa członkowskie powinny propagować wśród młodzieży wiedzę o tym, jak uczestniczyć w społeczeństwie obywatelskim i korzystać z praw obywatelskich. Ponadto w programach szkolnych i edukacyjnych na stałe powinno się zawrzeć cel rozwijania poczucia odpowiedzialności, jaką każda jednostka musi ponosić w społeczeństwie demokratycznym, szczególnie w ramach swej społeczności. W związku z tym należy traktować szkoły i ośrodki edukacji średniej jako wspólną przestrzeń, mającą duże znaczenie dla włączania młodzieży w proces uczenia zasad demokracji.

7.4 Komitet **wyraża nadzieję**, że w celu osiągnięcia bardziej świadomego udziału w życiu politycznym wspierana będzie wymiana najlepszych praktyk w zakresie form uczestnictwa młodzieży na szczeblu lokalnym oraz inicjatyw wspierających mobilność i wiedzę o różnorodnych formach administracji lokalnej.

7.5 Komitet **zachęca** władze regionalne i lokalne do wspierania doświadczeń typu „rada młodzieży”, które należy uważać nie tylko za sposób uczestnictwa młodych ludzi i dialogu z nimi, ale także za prawdziwe ośrodki nauczania aktywnego obywatelstwa.

7.6 Komisja powinna jednakże — w celu wspierania procesów udziału na szczeblu lokalnym oraz aktywnego obywatelstwa poprzez dialog ponadnarodowy — wspierać wspólne ustanawianie konkretnych kryteriów i treści w odniesieniu do „uczestnictwa”: jakie procedury należy stosować, jaki powinien być zakres, kto powinien zostać uwzględniony, itd.?

7.7 Stowarzyszenia działających na szczeblu lokalnym organizacji młodzieżowych muszą zostać aktywnie włączone, aby wykluczyć lub zmniejszyć ryzyko, że w procesach konsultacji i uczestnictwa młodzieży faworyzowane będą wyłącznie „duże” organizacje krajowe. Rozsądne jest zatem bezpośrednio włączenie gmin, które opracowały modele dla planowania i kierowania politykami dotyczącymi młodzieży obejmującymi procesy konsultacji i dialogu.

7.8 Komitet **wyraża nadzieję**, że Komisja przy wdrażaniu zapowiedzianych inicjatyw (kampanii „Na rzecz różnorodności — przeciwko dyskryminacji”; europejskiej inicjatywy dotyczącej promowania zdrowia dzieci i młodzieży; publicznych konsultacji na temat sportu w celu wzmocnienia jego walorów edukacyjnych i społecznych dla młodzieży) nie doceni podstawową rolę władz lokalnych i regionalnych, jaką mogłyby one odgrywać przy docieraniu do, informowaniu, uwrażliwianiu, motywowaniu i uaktywnianiu grup i jednostek.

7.9 **z zadowoleniem przyjmuje fakt**, że znaczna część odpowiedzialności za politykę dotyczącą młodzieży spoczywa na gminach i regionach Europy. Niezmiernie istotne jest, aby władze lokalne i regionalne były zaangażowane w kwestie edukacji, zatrudnienia oraz form spędzania wolnego czasu młodych ludzi.

8. Programy wspierające obszary polityki mające odniesienie do młodzieży

8.1 Komisja i instytucje wspólnotowe mogą odgrywać znaczącą rolę przy tworzeniu ram i instrumentów umożliwiających państwom członkowskim odpowiednie wykonywanie swoich praw. Wielowymiarowość, przekrojowość i wieloprzyczynowość problematyki związanej z młodzieżą sprawia, że na poszczególnych szczeblach instytucjonalnych, odpowiednio do kompetencji, konieczna jest szczegółowa znajomość zjawisk i procesów.

8.2 Komitet **zaleca** zatem inicjatywy mające na celu rozwój systemu koordynacji obserwatorów położenia młodzieży. Bazując na doświadczeniach zebranych podczas zajmowania się równie wielowymiarowymi i przekrojowymi tematami:

- należy unikać mnożenia systemów i platform informacyjnych;
- należy uzupełnić i połączyć ze sobą bazy danych istniejące już na szczeblu europejskim, dzięki czemu możliwe będzie przetwarzanie i wiązanie danych dotyczących młodzieży;
- zbierane w całej Europie i wspierane przez władze lokalne i regionalne najlepsze doświadczenia obserwatorów ds. młodzieży powinny w europejskiej sieci zostać przeanalizowane i uzupełnione;
- należy wspierać specjalizację lokalnych obserwatorów i unikać niepotrzebnego marnowania zasobów poprzez pokrywanie się zakresów kompetencji.

8.3 Komitet **zaleca** wspieranie rozpowszechniania europejskiej kultury polityki dotyczącej młodzieży za pomocą programów i akcji mających na celu uświadomienie, rozpowszechnienie i wymianę najlepszych praktyk oraz dalsze kształcenie podmiotów polityki dotyczącej młodzieży. Dzięki temu stworzona zostanie europejska przestrzeń dla wymiany doświadczeń dotyczących realizacji polityki młodzieżowej pomiędzy decydentami. Komitet oferuje Komisji w szczególności swój udział przy inicjowaniu kampanii informacyjnej na temat Europejskiego Paktu na rzecz Młodzieży.

8.4 Dla skuteczności polityki dotyczącej młodzieży ogromne znaczenia ma utworzenie procesów oceny skutków i wpływu środków polityki. Z uwagi na fakt, że nie ma trwałych i ogólnie uznawanych modeli polityki dotyczącej młodzieży, ocena taka umożliwi utrwalenie doświadczeń, zebranie przykładów edukacyjnych oraz stworza zrozumiałe i powtarzalne wzory. Należy zachęcać przede wszystkim władze lokalne i regionalne do udziału w procesach oceny.

8.5 Przy opracowywaniu, organizacji i realizacji każdego programu czy każdego działania wzmocniona musi zostać rola regionów i lokalnych władz w sterowaniu polityką dotyczącą młodzieży a pomocniczość wertykalna musi zostać uzupełniona przez szczególnie ważną na szczeblu lokalnym pomocniczość horyzontalną. Przy realizacji każdego programu czy każdego działania w obszarze polityki dotyczącej młodzieży muszą być zatem wspierane i wykorzystywane doświadczenia partnerstwa skutecznego, wyważonego i reprezentatywnego.

8.6 Komitet **podkreśla** potrzebę włączenia problematyki młodzieży do głównego nurtu polityk europejskich. Także w dziedzinie kultury, gdzie częściowo już wcześniej została uznana pewna wartość dodana wynikająca z włączania zagadnień dotyczących młodzieży do głównego nurtu polityki, muszą zostać przewidziane odpowiednie środki i możliwości dla inicjatyw realizowanych przez młodzież dla młodzieży. Ponadto — także z uwagi na niebezpieczeństwo społecznego wykluczenia młodzieży — należy wskazać na znaczenie równości społecznej i równości szans pomiędzy pokoleniami.

8.7 Komitet **domaga się** uznania centralnego znaczenia władz terytorialnych dla przeprowadzenia i oceny programów „Młodzież” i „Europejski Wolontariat”. Zalecenie to dotyczy także programu „Młodzież w działaniu na okres 2007-2013”. Jedynie w ten sposób projekty mogą posiadać podstawy lokalne i tylko tak można zapewnić ich szerokie oddziaływanie na danym obszarze i efektywne włączenie w lokalną politykę.

8.8 Komitet **jest zdania**, że polityka dotycząca młodzieży oprócz zagadnień wymienionych w Europejskim Pakcie na rzecz Młodzieży powinna obejmować także te, które — nawet jeśli tylko pośrednio — przyczyniają się do osiągnięcia celów postawionych w pakcie. W szczególności warto, z uwagi na ich znaczenie, zwrócić uwagę na budownictwo mieszkaniowe (powiązane z polityką związaną z pracą, mobilnością i godzeniem życia rodzinnego i pracy zawodowej), podobne sektory wspierania rodziny oraz ułatwianie dostępu do kredytów. Należy zatem zachęcić państwa członkowskie do większych wysiłków przy wprowadzaniu skutecznych reform w tym dziedzinach.

8.9 Komitet **wzywa** ponadto Komisję do wspierania, zgodnie ze strategią lizbońską, środków w krajowych programach reform dążących do osiągnięcia następujących celów:

- rozbudowa działań mających na celu zwalczenie rosnącego ryzyka wykluczenia społecznego młodzieży, w szczególności poprzez wspieranie rozwoju inicjatyw na wszystkich szczeblach w celu poprawy dostępu *wszystkich młodych ludzi do wszystkich praw* (społecznych, politycznych i obywatelskich) oraz umożliwienie im pełnego ich wykonywania;
- wpieranie polityki na rzecz młodzieży w ramach krajowych programów reform i nadanie wysokiego priorytetu ich realizacji;
- wspieranie uzdolnionej młodzieży pochodzącej ze środowisk defaworyzowanych w osiąganiu najwyższych szczebli wykształcenia i unikaniu przedwczesnego kończenia edukacji;
- opracowanie odpowiednich środków osłonowych dotyczących rynku pracy dla młodzieży;
- wspieranie sztuki i kreatywności młodzieży poprzez wspieranie samozatrudnienia młodych w tych dziedzinach;
- wcielanie w życie specyficznych form wspierania udziału całej młodzieży, a szczególnie młodzieży o niskich dochodach, młodych bezrobotnych, młodzieży niepełnosprawnej,

młodzieży płci żeńskiej oraz młodych imigrantów w życiu społecznym i politycznym;

- wspieranie kulturowej, społecznej i zawodowej integracji młodzieży na obszarach wiejskich oraz obszarach defaworyzowanych;
- wspieranie wolontariatu młodzieży.

9. Środki finansowe

9.1 Komitet **stwierdza**, że — zgodnie ze złożonością omawianych problemów — dane Komisji dotyczące środków finansowych przewidzianych na realizację kroków w zakresie polityki na rzecz młodzieży nie są wystarczająco sprecyzowane.

9.2 Dlatego też **zaleca**, aby na kolejnych etapach przygotowywania dyrektyw unijnych systematycznie przekazywać określone fundusze europejskie, z uwagi na fakt, że takie ambitne i niezbędne projekty na rzecz młodzieży wymagają środków finansowych, których państwa członkowskie nie są w stanie same zapewnić. Wzywa na koniec Komisję do zwiększenia środków przewidzianych na polityki wspólnotowe dotyczące młodzieży.

9.3 Komitet **zaleca** ponadto dalsze wprowadzanie i rozbudowywanie środków mających na celu uproszczenie procedur administracyjnych, dzięki czemu programy będą łatwiej dostępne nie tylko dla władz lokalnych i regionalnych, ale także dla młodzieży i organizacji młodzieżowych. Można by dzięki temu zmniejszyć koszty, uprościć procesy i skrócić czas realizacji.

9.4 Komitet **ma nadzieję**, że zawarte w komunikacie wskazówki przełożą się na odpowiednio zdefiniowane i wyposażone w adekwatne środki programy. Mogłoby również zostać zapisane, by oprócz specyficznych programów („Młodzież” i „Wolontariat Europejski”) pewna część środków w każdym programie UE była przeznaczana na specyficzne środki dotyczące młodzieży.

Bruksela, dnia 16 lutego 2006 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Michel DELEBARRE